

Досѣтливата сипка.

Отъ Мария Вериго.

I.

На голѣма, клонеста ела свили гнѣздо *сипки*. Тѣ тъй изкусно го прикрили съ клонки, че и най-силното око не би могло да го види.

Тамъ тѣ измжители петъ мънички пиленца, грижили се за тѣхъ, пазѣли ги, хранѣли ги съ най-хубава храна: комари и мушици.

И добръ прѣживѣвали сипкитѣ: лѣтото било топло, въ гората имало храна изобилно, дѣцата имъ расли и наякваи бърже — не по дни, а по часове.

Ала сѣ пакъ сипкитѣ съ нетърпѣние очаквали да порастатъ по-скоро крилѣ на пиленцата имъ, защото тѣ били станали много лакомии, и родителитѣ имъ капвали отъ умора, за да имъ ловятъ насѣкоми.

Минали още нѣколко дни, и младитѣ сипки изхвъркнали изъ гнѣздото. Родителитѣ имъ почнали да ги учатъ да хвъркатъ и наскоро всички се научили на това, освѣнъ едно отъ тѣхъ, което било слабичко и не могло да хвърка много далечъ отъ гнѣздото.

Единъ пжтъ, цѣлото сѣмейство било се разпрѣснало по разни страни. Останало било само слабото сипче. Майката, като ловила наоколо комари, зачула свраче гракане. Сърцето ѝ примрѣло отъ страхъ, като си помислила за слабото дѣтенце. Полетѣла тя на елата, погледнала въ гнѣздото — нѣма никого.

— Свършено е! — помислила горката майка — тази разбойница, свраката, е изяла нещастното ми дѣтенце.